

autem amicitia est ex forma dirigente in unum. Quartum est ordinatio mixtorum ad complexionem; quia addit supra mixtionem distinctionem humorum: unde non omnia mixta complexionata sunt; et quantum ad hoc dicit *harmoniae omnis rei* (alia translatio universitatis), quia totum est coniunctio partium in toto; et quantum ad hoc dicitur *in omni* (alia translatio in universo) *concretiones*, idest compositiones *indissolubiles*.

Secundum vero quod sunt iam in facto esse, sequitur *continentiae iam existentium*; quantum vero ad perpetuitatem essendi, sequitur *indeficientes successiones eorum quae fiunt*, idest generabilium, in quibus salvatur divinum esse perpetuum per successionem generationum. Sed bene esse est dupliciter; aut secundum actum perfectum, et sic dicit *stationes omnes*; aut secundum actum imperfectum, et sic dicit *motus*: est enim motus secundum Philosophum actus imperfectus, medius inter potentiam et actum.

Deinde determinat quorum sint isti motus, dicens quod scilicet *motus sunt mentium*, idest angelorum, *animarum*, et *corporum*; et non est intelligendum de motu physico (sic enim probatum est a Philosopho in primo *de Anima* quod anima non movetur), sed de motibus desideriorum in pulcrum et bonum.

Deinde hoc probat similiter, ostendens unde sunt isti motus, dicens, *enim*; idest quia omnibus praedictis est *statio et motus*, idest causa stationis et motus, idest *quod est super omnem stationem* motum, scilicet Deus, *collocans unumquodque*, idest firmiter statuens, *in ratione ipsius*, idest in participatione pulcri et boni, *et movens omnia ad divinum motum*, idest secundum motum qui in Deo est.

FINIS.

Bene habet. Si quod mendum typographicum in haec irreperit volumina, id eruditi lectoris humanitas perofficiose emendabit.

INDEX RERUM

QUAE IN HOC TERTIO VOLUMINE CONTINENTUR

OPUSCULUM XXXII.

COMPENDIUM THEOLOGIAE

CAPUT I.	1
CAPUT II. Ordo dicendorum circa fidem.	2
CAPUT III. Quod Deus sit.	2
CAPUT IV. Quod Deus est immobilis.	3
CAPUT V. Quod Deus est aeternus.	3
CAPUT VI. Quod Deum esse per se est necessarium.	4
CAPUT VII. Quod Deus semper est.	4
CAPUT VIII. Quod in Deo non est aliqua successio.	5
CAPUT IX. Quod Deus est simplex.	5
CAPUT X. Quod Deus est sua essentia.	6
CAPUT XI. Quod Dei essentia non est aliud quam suum esse.	6
CAPUT XII. Quod Deus non est in aliquo genere sicut species.	7
CAPUT XIII. Quod impossibile est Deum esse genus alicujus.	7
CAPUT XIV. Quod Deus non est aliqua species praedicata de multis individuis.	7
CAPUT XV. Quod necesse est dicere Deum esse unum.	8
CAPUT XVI. Quod impossibile est Deum esse corpus.	9
CAPUT XVII. Quod impossibile est esse formam corporis, aut virtutem in corpore.	9
CAPUT XVIII. Quod Deus est infinitus secundum essentiam.	9
CAPUT XIX. Quod Deus est infinitae virtutis.	10
CAPUT XX. Quod infinitum in Deo non importat imperfectionem.	11
CAPUT XXI. Quod in Deo est omnimoda perfectio quae est in rebus, et eminentius.	11
CAPUT XXII. Quod in Deo omnes perfectiones sunt unum secundum rem.	12
CAPUT XXIII. Quod in Deo nullum accidens invenitur.	12
CAPUT XXIV. Quod multitudo nominum quae dicuntur de Deo, non repugnat simplicitati ejus.	13
CAPUT XXV. Quod licet diversa nomina dicantur de Deo, non tamen sunt synonyma.	13
CAPUT XXVI. Quod per definitiones ipsorum nominum non potest defini id quod est in Deo.	14
CAPUT XXVII. Quod nomina de Deo et aliis, non omnino univoce, nec aequivoce dicuntur.	14
CAPUT XXVIII. Quod oportet Deum esse intelligentem.	15
CAPUT XXIX. Quod in Deo non est intellectio nec in potentia nec in habitu, sed in actu.	15
CAPUT XXX. Quod Deus non intelligit per aliam speciem, quam per essentiam suam.	16
CAPUT XXXI. Quod Deus est suum intelligere.	16
CAPUT XXXII. Quod oportet Deum esse volentem.	17

CAPUT XXXIII. Quod ipsam Dei voluntatem oportet nihil aliud esse, quam ejus intellectum.	17
CAPUT XXXIV. Quod voluntas Dei est ipsum ejus velle.	18
CAPUT XXXV. Quod omnia supradicta uno fidei articulo comprehenduntur.	18
CAPUT XXXVI. Quod haec omnia a Philosophis posita sunt.	18
CAPUT XXXVII. Qualiter ponatur verbum in divinis.	19
CAPUT XXXVIII. Quod verbum in divinis conceptio dicitur.	19
CAPUT XXXIX. Quomodo verbum comparatur ad patrem.	20
CAPUT XL. Quomodo intelligitur generatio in divinis.	20
CAPUT XLI. Quod verbum, quod est filius, idem esse habet cum Deo Patre, et eandem essentiam.	20
CAPUT XLII. Quod catholica fides haec docet.	21
CAPUT XLIII. Quod in divinis non est differentia Verbi a Patre secundum tempus, vel speciem, vel naturam.	21
CAPUT XLIV. Conclusio ex praemissis.	22
CAPUT XLV. Quod Deus est in se ipso sicut amatum in amante.	22
CAPUT XLVI. Quod amor in Deo dicitur spiritus.	23
CAPUT XLVII. Quod spiritus, qui est in Deo, est sanctus.	23
CAPUT XLVIII. Quod amor in divinis non importat accidens.	24
CAPUT XLIX. Quod spiritus sanctus a Patre Filioque procedit.	24
CAPUT L. Quod in divinis trinitas personarum non repugnat unitati essentiae.	24
CAPUT LI. Quomodo videtur esse repugnantia trinitatis personarum in divinis.	25
CAPUT LII. Solutio rationis: et quod in divinis non est distinctio nisi secundum relationes.	25
CAPUT LIII. Quod relationes quibus Pater et Filius et Spiritus sanctus distinguuntur, sunt reales, et non rationis tantum.	27
CAPUT LIV. Quod hujusmodi relationes non sunt accidentaliter inhaerentes.	28
CAPUT LV. Quod per praedictas relationes in Deo personalis distinctio constituitur.	28
CAPUT LVI. Quod impossibile est plures personas esse in divinis, quam tres.	28
CAPUT LVII. De proprietatibus seu notionibus in divinis, et quot sunt numero in Patre.	30
CAPUT LVIII. De proprietatibus Filii et Spiritus sancti, quae et quot sunt.	30
CAPUT LIX. Quare illae proprietates dicantur notiones.	31
CAPUT LX. Quod licet relationes in divinis subsistentes sint quatuor, tamen non sunt nisi tres personae.	31
CAPUT LXI. Quod remotis per intellectum proprietatibus personarum, non remanet hypostases.	33
CAPUT LXII. Quod remotis per intellectum proprietatibus personarum remanet essentia divina.	33
CAPUT LXIII. De ordine actuum personalium ad proprietates personales.	34
CAPUT LXIV. Quomodo oportet recipere generationem respectu patris, et respectu filii.	34
CAPUT LXV. Quomodo actus rationales a personis non differunt nisi secundum rationem.	35
CAPUT LXVI. Quod proprietates relativae sunt ipsa divina essentia.	35
CAPUT LXVII. Quod relationes non sunt exterius affixae, ut Porretani dixerunt.	36
CAPUT LXVIII. De effectibus Divinitatis; et primo de esse.	36
CAPUT LXIX. Quod Deus in creando res non praesupponit materiam.	37

CAPUT LXX. Quod creare soli Deo convenit.	38
CAPUT LXXI. Quod materiae diversitas non est causa diversitatis in rebus.	38
CAPUT LXXII. Quomodo Deus diversa produxit, et quomodo pluralitas rerum causata est.	38
CAPUT LXXIII. De diversitate rerum, gradu et ordine.	39
CAPUT LXXIV. Quomodo res creatae quaedam plus habent de potentia, minus de actu, quaedam e converso.	39
CAPUT LXXV. Quod quaedam sunt substantiae intellectuales, quae immateriales dicuntur.	41
CAPUT LXXVI. Quomodo tales substantiae sunt arbitrio liberae.	41
CAPUT LXXVII. Quod in eis est ordo et gradus secundum perfectionem naturae.	42
CAPUT LXXVIII. Qualiter est eis ordo et gradus in intelligendo.	42
CAPUT LXXIX. Quod substantia per quam homo intelligit, est infima in genere substantiarum intellectualium.	43
CAPUT LXXX. De differentia intellectus, et modo intelligendi.	44
CAPUT LXXXI. Quod intellectus possibilis in homine accipit formas intelligibiles a rebus sensibilibus.	44
CAPUT LXXXII. Quod homo indiget potentiis sensitivis ad intelligendum.	45
CAPUT LXXXIII. Quod necesse est ponere intellectum agentem.	45
CAPUT LXXXIV. Quod anima humana est incorruptibilis.	46
CAPUT LXXXV. De unitate intellectus possibilis.	47
CAPUT LXXXVI. De intellectus agente, quod non est unus in omnibus.	50
CAPUT LXXXVII. Quod intellectus possibilis et agens fundantur in essentia animae.	50
CAPUT LXXXVIII. Qualiter istae duae potentiae conveniant in una essentia animae.	51
CAPUT LXXXIX. Quod omnes potentiae in essentia animae radican- tur.	52
CAPUT XC. Quod unica est anima in uno corpore.	53
CAPUT XCI. Rationes quae videntur probare quod in homine sunt plures animae.	53
CAPUT XCII. Solutio rationum praemissarum.	54
CAPUT XCIII. De productione animae rationalis, quod non sit ex translatione.	56
CAPUT XCIV. Quod anima rationalis non est de substantia Dei.	57
CAPUT XCV. Quod illa quae dicuntur inesse a virtute extrinseca, sunt immediate a Deo.	58
CAPUT XCVI. Quod Deus non agit naturali necessitate, sed voluntate.	58
CAPUT XCVII. Quod Deus in sua actione est immutabilis.	59
CAPUT XCVIII. Ratio probans motum ab aeterno fuisse, et solutio ejus.	60
CAPUT XCIX. Rationes ostendentes quod est necessarium materiam ab aeterno creationem mundi praecessisse, et solutiones earum.	61
CAPUT C. Quod Deus operatur omnia propter finem.	63
CAPUT CI. Quod ultimus finis omnium est divina bonitas.	63
CAPUT CII. Quod divina assimilatio est causa diversitatis in rebus.	64
CAPUT CIII. Quod non solum divina bonitas est causa rerum, sed etiam omnis motus et operationis.	65
CAPUT CIV. De duplici potentia, cui in rebus respondet duplex intellectus: et quis sit finis intellectualis creaturae.	67
CAPUT CV. Quomodo finis ultimus intellectualis creaturae est Deum per essentiam videre, et quomodo hoc possit.	68
CAPUT CVI. Quomodo naturale desiderium quiescit ex divina visione per essentiam, in qua beatitudo consistit.	69

CAPUT CVII. Quod motus in Deum ad beatitudinem consequendam assimilatur motui naturali; et quod beatitudo est in actu intellectus.	69
CAPUT CVIII. De errore ponentium felicitatem in creaturis.	70
CAPUT CXIX. Quod solus Deus est bonus per essentiam, creaturae vero per participationem.	70
CAPUT CX. Quod Deus non potest suam bonitatem amittere.	71
CAPUT CXI. Quod creatura possit deficere a sua bonitate.	71
CAPUT CXII. Quomodo deficiunt a bonitate secundum suas operationes.	72
CAPUT CXIII. De duplici principio actionis, et quomodo aut in quibus potest defectus esse.	73
CAPUT CXIV. Quid nomine boni vel mali intelligatur in rebus.	73
CAPUT CXV. Quod impossibile est esse aliquam naturam malum.	74
CAPUT CXVI. Qualiter bonum et malum sunt differentiae entis, et contraria, et genera contrariorum.	74
CAPUT CXVII. Quod nihil potest esse essentialiter malum, vel summe; sed est corruptio alicujus boni.	75
CAPUT CXVIII. Quod malum fundatur in bono sicut in subjecto.	76
CAPUT CXIX. De duplici genere mali.	76
CAPUT CXX. De triplici genere actionis, et de malo culpa.	77
CAPUT CXXI. Quod aliquod malum habet rationem poenae, et non culpa.	77
CAPUT CXXII. Quod non eodem modo omnis poena contrariatur voluntati.	78
CAPUT CXXIII. Quod omnia reguntur divina providentia.	78
CAPUT CXXIV. Quod Deus per superiores creaturas regit inferiores.	79
CAPUT CXXV. Quod inferiores substantiae intellectuales reguntur per superiores.	80
CAPUT CXXVI. De gradu et ordine Angelorum.	80
CAPUT CXXVII. Quod per superiora corpora, inferiora, non autem intellectus humanus, disponuntur.	82
CAPUT CXXVIII. Quomodo intellectus humanus perficitur mediante potentiis sensitivis, et sic indirecte subditur corporibus caelestibus.	83
CAPUT CXXIX. Quod solus Deus movet voluntatem hominis, non res creata.	84
CAPUT CXXX. Quod Deus omnia gubernat, et quaedam movet mediante causis secundis.	85
CAPUT CXXXI. Quod Deus omnia disponit immediate, nec dimittit suam sapientiam.	86
CAPUT CXXXII. Rationes quae videntur ostendere quod Deus non habet providentiam de particularibus.	87
CAPUT CXXXIII. Solutio praedictarum rationum.	87
CAPUT CXXXIV. Quod Deus solus cognoscit singularia futura contingentia.	89
CAPUT CXXXV. Quod Deus omnibus adest per potentiam, essentiam et praesentiam, et omnia immediate disponit.	89
CAPUT CXXXVI. Quod soli Deo convenit miracula facere.	90
CAPUT CXXXVII. Quod dicantur esse aliqua causalia et fortuita.	91
CAPUT CXXXVIII. Utrum fatum sit aliqua natura, et quid sit.	91
CAPUT CXXXIX. Quod non omnia sunt ex necessitate.	92
CAPUT CXL. Quod divina providentia manente, multa sunt contingentia.	93
CAPUT CXLI. Quod divinae providentiae certitudo non excludit mala a rebus.	93
CAPUT CXLII. Quod non derogat bonitati Dei quod mala permittat.	94

CAPUT CXLIII. Quod Deus specialiter homini providet per gratiam.	94
CAPUT CXLIV. Quod Deus per dona gratuita remittit peccata, quae etiam gratiam interimunt.	96
CAPUT CXLV. Quod peccata non sunt irremissibilia.	96
CAPUT CXLVI. Quod solum Deus potest remittere peccata.	97
CAPUT CXLVII. De quibusdam articulis fidei qui sumuntur penes effectus divinae gubernationis.	97
CAPUT CXLVIII. Quod omnia sunt facta propter hominem.	98
CAPUT CXLIX. Quis est ultimus finis hominis.	99
CAPUT CL. Quomodo homo ad aeternitatem pervenit ut ad consummationem.	99
CAPUT CLI. Quomodo ad perfectam beatitudinem animae rationalis oportet eam corpori reuniri.	100
CAPUT CLII. Quomodo separatio animae a corpore sit secundum naturam, et quomodo contra naturam.	100
CAPUT CLIII. Quod anima omnino idem corpus resumet, et non alterius naturae.	101
CAPUT CLIV. Quod resumet idem numero corpus sola Dei virtute.	102
CAPUT CLV. Quod non resurgemus ad eundem modum vivendi.	104
CAPUT CLVI. Quod post resurrectionem usus cibi et generationis cessabunt.	105
CAPUT CLVII. Quod tamen omnia membra resurgent.	106
CAPUT CLVIII. Quod non resurgent cum aliquo defectu.	106
CAPUT CLIX. Quod resurgent solum quae sunt de veritate naturae.	106
CAPUT CLX. Quod Deus omnia supplebit in corpore reformato, aut quicquid deficiet de materia.	107
CAPUT CLXI. Solutio ad quaedam quae objici possent.	107
CAPUT CLXII. Quod resurrectio mortuorum in articulis fidei exprimitur.	109
CAPUT CLXIII. Qualis erit resurgentium operatio.	109
CAPUT CLXIV. Quod Deus per essentiam videbitur, non per similitudinem.	110
CAPUT CLXV. Quod videre Deum est summa perfectio et delectatio.	110
CAPUT CLXVI. Quod omnia videntia Deum confirmata sunt in bono.	111
CAPUT CLXVII. Quod corpora erunt omnino obedientia animae.	111
CAPUT CLXVIII. De dotibus corporum glorificatorum.	112
CAPUT CLXIX. Quod homo tunc innovabitur, et omnis creatura corporalis.	113
CAPUT CLXX. Quae creaturae innovabuntur, et quae manebunt.	113
CAPUT CLXXI. Quod corpora caelestia cessabunt a motu.	114
CAPUT CLXXII. De praemio hominis secundum ejus opera vel miseria.	116
CAPUT CLXXIII. Quod praemium hominis est post hanc vitam, et similiter miseria.	117
CAPUT CLXXIV. In quo est miseria hominis quantum ad poenam damni.	118
CAPUT CLXXV. Quod peccata mortalia non dimittuntur post hanc vitam, sed bene venialia.	119
CAPUT CLXXVI. Quod corpora damnatorum erunt passibilia et tamen integra, et sine dotibus.	120
CAPUT CLXXVII. Quod corpora damnatorum, licet passibilia, erunt tamen incorruptibilia.	120
CAPUT CLXXVIII. Quod poena damnatorum est in malis ante resurrectionem.	121
CAPUT CLXXIX. Quod poena damnatorum est in malis tam spiritualibus, quam corporalibus.	122
CAPUT CLXXX. Utrum anima possit pati ab igne corporeo.	122

CAPUT CLXXXI. Quod post hanc vitam sunt quaedam purgatoriae poenae non aeternae, ad implendas poenitentias de mortalibus non impletas in vita.	123
CAPUT CLXXXII. Quod sunt aliquae poenae purgatoriae etiam venialium.	124
CAPUT CLXXXIII. Utrum aeternam poenam pati repugnet justitiae divinae, culpa fuerit temporalis.	124
CAPUT CLXXXIV. Quod praedicta conveniunt etiam aliis spiritualibus substantiis, sicut animabus.	125
CAPUT CLXXXV. De fide ad humanitatem Christi.	126
CAPUT CLXXXVI. De praeceptis datis primo homini, et ejus perfectione in primo statu.	126
CAPUT CLXXXVII. Quod ille perfectus status nominabatur originalis justitia; et de loco in quo homo positus est.	127
CAPUT CLXXXVIII. De ligno scientiae boni et mali, et primo hominis praecepto.	128
CAPUT CLXXXIX. De seductione diaboli ad Evam.	128
CAPUT CXC. Quid fuit inductivum mulieris.	128
CAPUT CXCI. Quomodo pervenit peccatum ad virum.	129
CAPUT CXCI. De effectu sequente culpam quantum ad rebellionem virium inferiorum rationi.	129
CAPUT CXCI. Quomodo fuit poena illata quantum ad necessitatem moriendi.	130
CAPUT CXCV. De aliis defectibus qui consequuntur in intellectu et voluntate.	130
CAPUT CXCV. Quomodo isti defectus derivati sunt ad posteros.	130
CAPUT CXCVI. Utrum defectus originalis justitiae habeat rationem culpa in posteris.	131
CAPUT CXCVII. Quod non omnia peccata traducuntur in posteros.	132
CAPUT CXCVIII. Quod meritum Adae non profuit posteris ad reparationem.	132
CAPUT CXCVI. De reparatione humane naturae per Christum.	133
CAPUT CC. Quod per solum Deum incarnatum debuit natura reparari.	133
CAPUT CCI. De aliis causis incarnationis Filii Dei.	134
CAPUT CCII. De errore Photini circa incarnationem Filii Dei.	134
CAPUT CCIII. Error Nestorii circa incarnationem, et ejus improbatio.	135
CAPUT CCIV. De errore Arii circa incarnationem, et improbatio ejus.	136
CAPUT CCV. De errore Apollinaris circa incarnationem, et improbatio ejus.	137
CAPUT CCVI. De errore Eutychetis ponentis unionem in natura.	138
CAPUT CCVII. Contra errorem Manichaei dicentis, Christum non habuisse verum corpus, sed phantasticum.	139
CAPUT CCVIII. Quod Christum verum corpus habuit, non de caelo, contra Valentinum.	140
CAPUT CCIX. Quae sit sententia fidei circa incarnationem.	140
CAPUT CCX. Quod in ipso non sunt duo supposita.	142
CAPUT CCXI. Quod in Christo est unum tantum suppositum et est una tantum persona.	143
CAPUT CCXII. De his quae dicuntur in Christo unum vel multa.	145
CAPUT CCIII. Quod oportuit Christum esse perfectum in gratia, et sapientia veritatis.	148
CAPUT CCXIV. De plenitudine gratiae Christi.	149
CAPUT CCXV. De infinitate gratiae Christi.	152
CAPUT CCXVI. De plenitudine sapientiae Christi.	154
CAPUT CCXVII. De materia corporis Christi.	157

CAPUT CCXVIII. De formatione corporis Christi, quae non est ex semine.	158
CAPUT CCXIX. De causa formationis corporis Christi.	159
CAPUT CCXX. Expositio articuli in Symbolo positi de conceptione et nativitate Christi.	160
CAPUT CCXXI. Quod conveniens fuit Christum nasci ex virgine.	160
CAPUT CCXXII. Quod beata Virgo sit mater Christi.	161
CAPUT CCXXIII. Quod Spiritus sanctus non sit pater Christi.	162
CAPUT CCXXIV. De sanctificatione matris Christi.	163
CAPUT CCXXV. De perpetua virginitate matris Christi.	165
CAPUT CCXXVI. De defectibus assumptis a Christo.	166
CAPUT CCXXVII. Quare Christus mori voluit.	168
CAPUT CCXXVIII. De morte crucis.	170
CAPUT CCXXIX. De morte Christi.	170
CAPUT CCXXX. Quod mors Christi fuit voluntaria.	171
CAPUT CCXXXI. De passione Christi quantum ad corpus.	172
CAPUT CCXXXII. De possibilitate animae Christi.	173
CAPUT CCXXXIII. De oratione Christi.	176
CAPUT CCXXXIV. De sepultura Christi.	176
CAPUT CCXXXV. De descensu Christi ad inferos.	177
CAPUT CCXXXVI. De resurrectione, et tempore resurrectionis Christi.	177
CAPUT CCXXXVII. De qualitate Christi resurgentis.	179
CAPUT CCXXXVIII. Quomodo convenientibus argumentis Christi resurrectio demonstratur.	179
CAPUT CCXXXIX. De duplici vita reparata in homine per Christum.	181
CAPUT CCXL. De duplici praemio humiliationis, scilicet resurrectione et ascensione.	182
CAPUT CCXLI. Quod Christus secundum naturam humana judicabit.	183
CAPUT CCXLII. Quod ipse omne iudicium dedit Filio suo, qui horam scit iudicii.	185
CAPUT CCXLIII. Utrum omnes judicabuntur, an non.	187
CAPUT CCXLIV. Quod non erit examinatio in iudicio quia ignoret, et de modo et loco.	188
CAPUT CCXLV. Quod sancti judicabunt.	190
CAPUT CCXLVI. Quomodo distinguuntur articuli de praedictis.	191
CAPUT CCXLVII. De Virtute Spei.	192
PROOEMIUM.	192
CAPUT CCXLVIII. Quod hominibus convenienter inducitur oratio, per quam obtineant quae a Deo sperant; et de diversitate orationis ad Deum et ad hominem.	192
CAPUT CCXLIX. Quod conveniens fuit ad consummationem spei, ut nobis forma orandi traderetur a Christo.	194
CAPUT CCL. Causa quare quae speramus, debemus ab ipso Deo orando petere.	194
CAPUT CCLI. Quod Deus, a quo orando sperata petimus, debet vocari ab orante <i>Pater noster</i> , et non meus.	196
CAPUT CCLII. Ubi ostenditur Dei patris nostri, quem oramus, potestas ad sperata concedendum, per hoc quod dicitur, <i>Qui es in caelis</i>	197
CAPUT CCLIII. Qualia sint quae sunt a Deo speranda; et de ratione spei.	199
CAPUT CCLIV. De prima petitione, in qua docemur desiderare quod cognitio Dei quae est in nobis inchoata, perficiatur; et quod hoc sit possibile.	200
CAPUT CCLV. Secunda petitio, ut participes gloria nos faciat.	202
CAPUT CCLVI. Quod regnum obtineri est possibile.	211

OPUSCULUM XXXIII.

DE SUBSTANTIIS SEPARATIS, SEU DE ANGELORUM NATURA

CAPUT I. De opinionibus antiquorum philosophorum.	212
CAPUT II. Opinio Aristotelis et Avicennae de numero substantiarum separatarum.	215
CAPUT III. In quo conveniat opinio Platonis et Aristotelis.	219
CAPUT IV. In quo differunt Plato et Aristoteles.	221
CAPUT V. De substantiarum separatarum essentia secundum Avicembron.	221
CAPUT VI. Reprobatio opinionis Avicembron quantum ad modum ponendum	224
CAPUT VII. Reprobatio opinionis Avicembron de materialitate substantiarum separatarum.	228
CAPUT VIII. Solutio rationum Avicembron opinionis.	230
CAPUT IX. Opiniones dicentium substantias immateriales causam sui esse non habere, et earum reprobatio.	235
CAPUT X. Opinio Avicennae de fluxu rerum a primo principio, cum sua reprobatione.	239
CAPUT XI. Opinio Platoniorum de effluxu rerum a primo principio, cum reprobatione.	243
CAPUT XII. Opinio Origenis, et ejus reprobatio.	244
CAPUT XIII. Opinio auferentium rerum providentiam a Deo et substantiis separatis, et ejus reprobatio.	247
CAPUT XIV. Quod divina providentia ad minima se extendit.	252
CAPUT XV. Solutio rationum praedictarum pro praedicta opinione.	253
CAPUT XVI. Error Manichaeorum circa praedicta, et ejus reprobatio.	256
CAPUT XVII. Quod omnes substantiae separatae sint a Deo productae.	258
CAPUT XVIII. De conditione substantiarum spiritualium.	262
CAPUT XIX. De distinctione spirituum Angelorum.	265

OPUSCULUM XXXIV.

IN LIBRUM BOETII DE TRINITATE EXPOSITIO.

PROLOGUS S. THOMAE.	272
PROEMII TEXTUS ET EXPLANATIO.	274
QUAESTIO I. De divinatorum cognitione.	278
ART. I. Utrum mens humana ad cognitionem veritatis indigeat nova illustratione divinae lucis.	278
ART. II. Utrum mens humana possit ad Dei notitiam pervenire.	283
ART. III. Utrum Deus sit primum quod a mente cognoscitur.	286
ART. IV. Utrum ad divinae Trinitatis cognitionem mens humana per naturalem rationem pervenire sufficiat.	290
QUAESTIO II. De manifestatione divinae cognitionis.	293
ART. I. Utrum divina liceat investigando tractare.	294
ART. II. Utrum de divinis quae fidei subsunt, possit esse scientia.	297
ART. III. Utrum in scientia fidei, quae est de Deo, liceat rationibus physicis uti.	300
ART. IV. Utrum divina sint velanda novis et obscuris verbis.	305
LECTIO I. — TEXTUS.	307
EXPLANATIO.	308
QUAESTIO III. De his quae pertinent ad cognitionem fidei	311

ART. I. Utrum humano generi fides sit necessaria,	311
ART. II. Utrum fides sit distinguenda a religione.	316
ART. III. Utrum fides christiana convenienter nominatur catholica, vel universalis,	319
ART. IV. Utrum haec sit vera confessio, quod Pater et Filius et Spiritus sanctus sunt unus Deus.	321
QUAESTIO IV. De his quae ad causam pluralitatis pertinent.	327
ART. I. Utrum alteritas sit causa pluralitatis.	327
ART. II. Utrum varietas accidentium faciat diversitatem secundum numerum.	330
ART. III. Utrum duo corpora possint esse, vel intelligi simul esse in eodem loco.	336
ART. IV. Utrum varietas loci aliquid operetur ad differentiam secundum numerum.	341
LECTIO II. — TEXTUS.	343
EXPLANATIO.	343
QUAESTIO V. De divisione speculativae scientiae.	346
ART. I. Utrum sit conveniens divisio, qua dividitur speculativa in has tres partes, naturalem scilicet, mathematicam et divinam.	346
ART. II. Utrum naturalis philosophia sit de his quae sunt in motu et materia.	353
ART. III. Utrum mathematica consideratio sit sine motu et materia.	356
ART. IV. Utrum divina scientia sit de his quae sunt sine materia et motu.	364
QUAESTIO VI. De modis quos speculativae scientiae attribuit.	370
ART. I. Utrum oporteat versari in naturalibus rationabiliter, in mathematicis disciplinabiliter, et in divinis intelligibiliter.	370
ART. II. Utrum in divinis sit omnino imaginatio relinquenda.	377
ART. III. Utrum intellectus noster possit ipsam divinam formam inspicere.	381
ART. IV. Utrum hoc possit per viam alicujus scientiae speculativae.	384

OPUSCULUM XXXV.

IN LIBRUM BOETII DE HEBDOMADIBUS, EXPOSITIO.

PROLOGUS S. THOMAE.	388
LECTIO I. — TEXTUS.	389
EXPLANATIO.	389
LECTIO II. — TEXTUS.	392
EXPLANATIO.	393
LECTIO III. — TEXTUS.	399
EXPLANATIO.	399
LECTIO IV. — TEXTUS.	402
EXPLANATIO.	403
LECTIO V. — TEXTUS.	406
EXPLANATIO.	407

OPUSCULUM XXXVI.

CONTRA ERRORES GRAECORUM

PROOEMIUM.	411
CAPUT. I. Quomodo intelligatur hoc quod dicitur quod Filius habet esse a Patre sicut causatum a causa.	412
CAPUT II. Quomodo intelligatur cum dicitur, quod Filius sit secun-	